

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu bez udziału stron,
po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2021 r.,
w sprawie **G. G.** i **A. C.**, skazanych za
popęlnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. 1 zw. z art. 294 § 1 k.k. i innych,
wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania prawomocnego
orzeczenia
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a
nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 21 marca 2019 r., w sprawie o sygn. akt II K (...), częściowo zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 stycznia 2020 r., sygn. akt II AKa (...), G. G. i A. C. zostali skazani za popełnienie jednego przestępstwa i wymierzono im kary po 2 lata pozbawienia wolności i kary grzywny.

Obrońcy tych skazanych wnieśli do Sądu Najwyższego kasacje od orzeczenia Sądu odwoławczego oraz złożyli wnioski o wstrzymanie wykonania orzeczenia. Obrońca skazanego G. G. w uzasadnieniu swojego wniosku, który został złożony w odrębnym piśmie procesowym, wskazał na sytuację rodzinną skazanego i jego zobowiązania alimentacyjne, jak również podkreślił, że skazany nie był, jego zdaniem, współsprawcą, a jedynie pomocnikiem, co ma bezpośredni wpływ na wymiar orzeczonej kary, która jest niewspółmiernie

surowa. obrońca skazanego A. C. natomiast wniósł o wstrzymanie wykonania orzeczeń do czasu rozpoznania kasacji, zauważając, z uwagi na sytuację rodzinną i zdrowotną skazanego oraz jego wiek, wykonania kary pozbawienia wolności spowoduje nieodwracalne skutki i niepowetowane straty.

W sprawie tej kasację wniósł również kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w P., który zaskarżył wyrok Sądu odwoławczego na niekorzyść tych dwóch skazanych oraz jeszcze innych 8 skazanych występujących w tej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wnioski obrońców skazanych nie są zasadne.

Przypomnieć należy, że instytucja, o jakiej mowa w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, sformułowanej w art. 9 k.k.w. Zastosowanie tej instytucji powinno być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które jednoznacznie wskazują, że wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji mogłoby spowodować dla skazanego poważne i nieodwracalne skutki. Analiza treści wniosków wskazuje, że obrońcy w niniejszej sprawie takich okoliczności nie wykazali.

Zauważyć należy, że trudna sytuacja rodzinna skazanego G. G., na którą wskazuje jego obrońca, może być podstawą odroczenia wykonania kary do czasu uregulowania sytuacji finansowej rodziny, czy też udzielenia skazanemu przerwy w karze, jednakże nie może stanowić podstawy uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k. Podobne uwagi należy odnieść również do wniosku obrońcy skazanego A. C., co do którego należy nadto

podkreślić, że mało precyzyjne sformułowanie zawarte w postanowieniu Sądu Okręgowego w P. z dnia 9 kwietnia 2020 r. o wstrzymaniu wykonania kary, nie wskazuje na zasadność obecnego wniosku, podobnie jak stan jego zdrowia psychicznego czy też wiek skazanego, który w żadnym wypadku nie może być samodzielną przesłanką do wstrzymania wykonania orzeczenia. Pozostałe związane z wiekiem ewentualne dolegliwości, w szczególności stan zdrowia winny być podstawą ewentualnych wniosków o odroczenie, czy też udzielenie przerwy w karze, co zostało powyżej wskazane.

Nie przesądzając jednak ostatecznego rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego w sprawie zasadności kasacji należy stwierdzić, że sam fakt wniesienia przez obrońców skazanych kasacji nie stanowi podstawy do zastosowania tej nadzwyczajnej instytucji i wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.